

Nikdy nejsme úplně sami

Co když se Ethanovi zase něco stane a nebude tam nikdo, kdo by mu mohl pomoci?

„Pomoc!“ zvolal. Po tváři mu stékaly slzy. Děti a učitelé se k němu seběhli. „Co se děje?“ zeptala se paní učitelka.

„Zlomil jsem si nohu!“

Nebylo to poprvé, co si Ethan něco zlomil. A dokonce ani podruhé nebo potřetí! Ethan trpěl nemocí křehkých kostí, což je onemocnění, při kterém se kosti snadno zlomí. Stačilo, aby sešel z obrubníku, do někoho narazil nebo podobná drobnost, a už mohl mít něco zlomeného.

„Zavolám rodičům, aby tě odvezli k lékaři,“ řekla paní učitelka. „Všechno bude v pořádku.“

Ethan byl rád, že jsou kolem něj lidé, kteří mu mohou pomoci. Noha ho stále silně bolela, ale věděl, že bude v pořádku.

Maminka s tatínkem přijeli do školy a odvezli Ethana k lékaři. Ten mu dal nohu do sádry a poslal ho domů odpočívat.

Ethan trávil kvůli zlomené noze spoustu času v posteli. Měl spoustu knížek, které si mohl číst. Někdy za ním přišli kamarádi a zahráli si nějakou hru. Přesto se nudil.

Jednou v noci se Ethan probudil a nemohl znovu usnout. Snažil se uvolnit, ale vracely se mu obavy. *Co když si něco zlomím a nikdo u toho nebude, třeba*

uprostřed noci? napadlo Ethana. Rozbušilo se mu srdce. Dostal strach.

„Tati!“ vykřikl.

Tatínek přiběhl k Ethanovi do pokoje. „Co se děje?“ „Mám strach,“ řekl Ethan. „Co když si zase něco zlomím a nikdo tam nebude, aby mi pomohl?“

Tatínek se posadil vedle něj na postel. „To je děsivá představa,“ uznal. „I když se člověk snaží být opatrný a dávat si pozor, může se něco přihodit. Ale ať se stane cokoli, bdí nad tebou Nebeský Otec.“

„Takže to znamená, že je pořád se mnou?“ ujišťoval se Ethan.

„Přesně tak.“ Tatínek ho jemně objal.

Ethan pomyslel na to, jak rychle mu tatínek

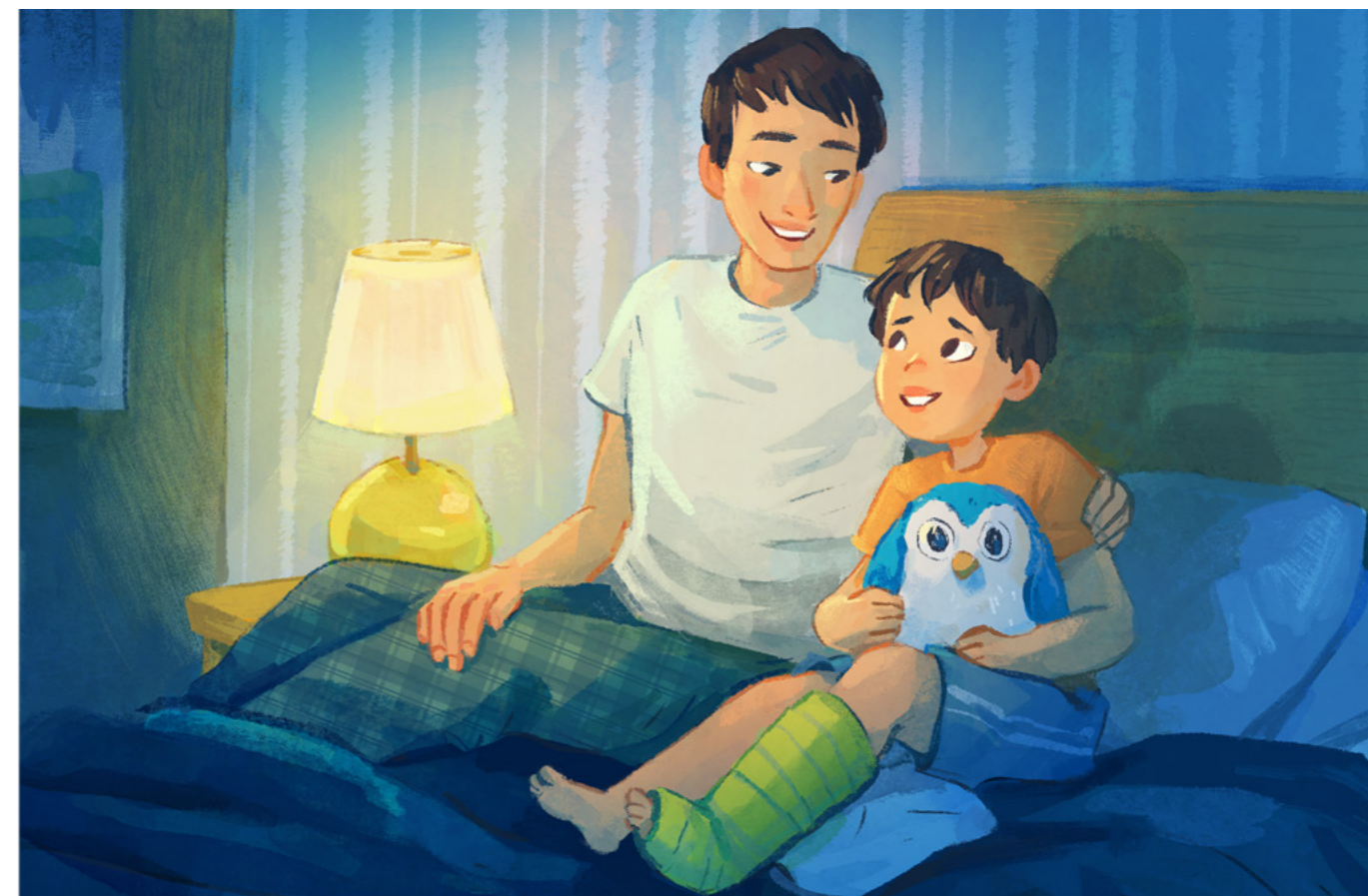
přispěchal na pomoc. Věděl, že tatínek ho má rád a vždy mu chce pomoci. Možná je takový i Nebeský Otec.

Další den si Ethan v časopise *Kamarád* přečetl jeden verš z písem. Stálo v něm: „Buďte dobré myslí a nebojte se, neboť já, Pán, jsem s vámi a budu státi při vás.“*

Když si Ethan onen verš četl, měl pocit klidu a bezpečí, stejně jako když si povídal s tatínkem. Věděl, že je to útěcha od Ducha Svatého. Připadalo mu, jako by tatínka opět objímal.

Nejspíš si zase něco zlomím, pomyslel si Ethan, *ale nemusím mít strach*. Věděl totiž, že už vlastně nikdy nebude sám. ●

**Nauka a smlouvy 68:6.*

Kdy jste pocítili lásku, kterou k vám chová Nebeský Otec?